MOLIA LUNII

de Jack Vance[1]

[1] Jack Vance, (n. 1916) (John Holbrook Vance) *seria Dying Earth , trilogia Lyonesse, seria Prinţesa Demon.*

Corabia fusese construită după cele mai riguroase baremuri ale meşteşugarului de pe Sirene, ceea ce pentru ochiul omenesc însemna perfecţiunea absolută. între blănile din lemn întunecat şi ceruit nu se zărea nici o îmbinare; singurele elemente de fixare erau niturile crestate, făcute din platină lustruită. Privită în ansamblu, corabia era impunătoare, din grinzi masive, fermă şi sigură ca şi ţărmul însuşi, fără a fi totuşi mătăhăloasă. Prora era arcuită precum pieptul unei lebede, etrava i se înălţa falnică, aplecându-se apoi înainte pentru a susţine un felinar din fier. Uşile erau sculptate din plăci de lemn negru, cu vinişoare verzi; Fe-restrele erau alcătuite din mai multe pătrăţele de mică roşie, albastră, violetă şi verde. Prora era folosită pentru locuinţele şi dependinţele sclavilor; la mijlocul corăbiei se aflau două cabine de dormit, un salon şi o sufragerie, care dădeau pe puntea de observaţie de la pupa.

Corabia era locuinţa lui Edwer Thissell, însă posesia ei nu-i aducea nici plăcere, nici mândrie. Corabia se ponosise. Covoarele se scămoşaseră; panourile sculptate se ciobiseră; felinarul etravei era acoperit de rugină. Cu şaptezeci de ani în urmă, acceptând corabia, primul ei proprietar îl onorase pe constructor şi fusese onorat la rândul său; tranzacţia (deoarece acţiunea respectivă reprezenta mult mai mult decât o simplă luare în posesie) sporise reputaţia celor doi. Timpurile acelea erau de mult apuse; acum, locuinţa nu mai evoca strălucirea. Edwer Thissell, locuitor al Sirenei de numai trei luni, recunoştea lucrul acesta, dar nu putea interveni cu nimic; locuinţa fusese cea mai bună pe care o putuse obţine. Stătea pe puntea pupa, exer: sând la ganga, un instrument asemănător ţi- terei, dar nu mai mare decât palma lui. La o sută de metri de ţărm, valurile izbeau linia albă a plajei; mai în spate se înălţa jungla, cu siluetele negre ale dealurilor stâncoase profilate pe cer. Deasupra, Mireille strălucea albă şi înceţoşată, ca printr-o pânză de păianjen; suprafaţa oceanului părea un lac liniştit, acoperit de sidef.

Peisajul îi devenise familiar, nu însă atât de plictisitor precum ganga, la care exersa de două ore, zdrăngănind gamele sireniene, formând acorduri şi trecând prin secvenţele simple. Lăsă ganga şi luă zachinko, o cutiuţă cu clape, la care se cânta

cu mâna dreaptă. Apăsând clapele, aerul circula prin tuburile interioare, revenind la clape şi producând un sunet ca cel de concertină. Thissell execută cu rapiditate o duzină de game, făcând doar puţine greşeli. Dintre cele şase instrumente pe care se apucase să le studieze, zachinko i se părea cel mai puţin recalcitrant (exceptând, bineînţeles, hymerkinul, instrumentul din lemn şi pietricele care pocnea, trosnea şi zăngănea, şi care era folosit exclusiv cu sclavii).

Thissell mai exersă vreo zece minute, apoi lăsă zachinko. îşi scutură braţele, frecându-şi degetele care-l dureau. De când sosise pe planetă, fiecare clipă liberă era dedicată instrumentelor: hymerkin, ganga, zachino, kiv, stra- pan şi gomapard. Exersase game în nouăsprezece chei şi patru tonalităţi, nenumărate acor-duri şi intevale neînchipuite pe Planeta Mamă. Triluri, arpegii, legatouri, clic-stopuri, şi nazalizări; amortizări şi creşteri ale sunetelor secun-dare; vibrato sau lătrături; concavităţi şi convexităţi. Exersase cu o sârguinţă şi stăruinţă din care concepţia lui iniţială asupra muzicii ca sursă de plăcere dispăruse de mult. Privindu-şi instrumentele, Thissell abia îşi reprimă dorinţa de-a le zvârli pe toate şase în Titanic.

Se ridică, traversă salonul şi sufrageria, apoi, de-a lungul unui coridor, trecu dincolo de cambuză, pe puntea prova. Se aplecă peste parapet, privind în jos, la ţarcurile subacvatice, unde Toby şi Rex, sclavii, înhămau peştii pentru călătoria săptămânală la Fan, doisprezece kilometri spre nord. Cel mai tânăr peşte, jucăuş sau mai capricios, plonjă. Gura lui neagră acoperită de spumă, se ivi la suprafaţa apei şi Thissell, privind-o, încercă o nelinişte ciudată: peştele nu purta mască!

Thissell râse jenat; pipăindu-şi propria mască: Molia Lunii. Fără discuţie, se adaptase Sirenei. O etapă semnificativă fusese atinsă în momentul când îl şocase vederea unui chip de peşte nemascat.

Peştii erau, în sfârşit, înhămaţi; Toby şi Rex urcară la bord, cu trupurile roşii strălucind şi măştile din ţesătură neagră lipite de feţe. Ridicară ancora, ignorându-l pe Thissell. Hăţurile se întinseră şi corabia porni spre nord.

Revenind pe puntea pupa, Thissell ridică strapanul - o cutie circulară, cu un diametru de douăzeci de centimetri. De la o proeminenţă centrală plecau patruzeci şi şase de corzi până pe

circumferinţă, unde se legau de un clopoţel sau trianglu. Când ciupeai corzile, clopoţeii sunau iar când zăngăneai strunele instrumentul scotea un sunet metalic. Dacă era folosit cu pricepere, disonanţele ascuţite produceau un efect expresiv; într-o mână de ageamiu, rezultatele erau mai puţin fericite, aducând cu un noian de zgomote haotice. Strapanul erp instrumentul cel mai deficitar al lui Thissell aşa încât exersă concentrat tot timpul călătoriei.

Corabia se apropiase de oraşul plutitor. Hamurile slăbiră şi vasul acostă la o dană. De-a lungul cheiului, o mulţime de pierde-vară cântăreau şi examinau fiecare aspect al corăbiei, sclavii şi pe Thissell, încă neacomodat cu inspecţia aceea pătrunzătoare, găsi ritualul neliniştitor, amplificat de imobilitatea măştilor. Urcând scara spre chei, îşi potrivi inconştient propria lui mască.

Un sclav se ridică, îşi atinse cu degetele fruntea acoperită cu ţesătura neagră şi cântă o frază interogativă, pe trei tonuri.

- Este posibil ca Molia Lunii dinaintea mea să reprezinte identitatea lui Ser Edward Thissell?

Thissell ciocăni cu degetele hymerkinul ce-i atârna la cingătoare şi cântă:

- Eu sunt Edward Thissell.

- Am fost onorat cu încredere, cântă sclavul. Trei zile, din zori până-n amurg, am aşteptat pe chei; trei nopţi din amurg până-n zori, m-am ghemuit pe o plută, sub acelaşi chei, ascultând paşii Oamenilor Nopţii. în sfârşit, zăresc masca lui Ser Thissell.

Thissell încercă un zăngănit impacientat la hymerkin.

- Care e natura acestei încrederi?

- Sunt purtătorul unui mesaj, Ser Thissell. Vă este adresat.

Thissell întinse mâna stângă, cântând cu dreapta la hymerkin:

- Dă-mi mesajul.

- îndată, Ser Thissell.

Mesajul purta o adresă cu litere mari:

COMUNICARE EXTREM DE URGENTĂ.

Thissell rupse plicul. Textul era semnat de Castel Cromartin, şeful executiv al poliţiei inter- planetare; după saluturile formale, urma:

„ABSOLUT URGENT executarea următoarelor dispoziţii. La bordul lui „Carina Cruzeiro”, destinaţia Fan, ziua sosirii 10 ianuarie T.U., se află periculosul asasin Haxo Angmark. Va fi aşteptat la sosire împreună cu autorităţile, pen-tru a fi reţinut şi încarcerat. Dispoziţiile trebuie îndeplinite exact. Nu se acceptă eşec.

ATENŢIE! Haxo Angmark este extrem de periculos. Dacă se opune arestării, va fi omorât fără ezitare.”

Thissell privi îngrozit mesajul. Venind în Fan drept Consul Reprezentant, nu se aşteptase la aşa ceva; simţea că n-are competenţa necesară neutralizării unui asasin. Gânditor, îşi frecă o- brazul cenuşiu al măştii. Totuşi, situaţia nu era chiar disperată: Esteban Rolver, directorul portului spaţial, avea, cu siguranţă, să coopereze oferindu-i poate chiar un pluton de sclavi.

Cu speranţa renăscândă, Thissell reciti me-sajul. 10 ianuarie Timp Universal. Consultă un calendar de conversie. Se găsea în cea de-a patruzecea zi din anotimpul Nectarului Amar... Coborî degetul în josul unei coloane de date şi se opri. 10 ianuarie însemna astăzi.

Un uruit îndepărtat îi atrase atenţia. Prin ceaţă se zărea o formă întunecată coborând: şlepul care revenea de pe „Carina Cruzeiro”.

Thissell mai citi o dată textul, ridică ochii şi privi şlepul. La bordul lui se afla pesemne Haxo Angmark. Peste cinci minute avea să coboare pe solul Sirenei. Formalităţile de îmbarcare aveau să-l reţină cel mult douăzeci de minute. Câmpul de asolizare se găsea la o depărtare de doi kilometri, legătura cu Fan fiind asigurată de un drumeag ce şerpuia printre dealuri.

Se întoarse către sclav.

- Când a sosit mesajul?

Sclavul se aplecă înainte răbdător. Thissell îşi reformulă întrebarea, cântând în pocnetele hymerkinului.

- Mesajul acesta; de câtă vreme te bucuri de onoarea de a-l păstra?

- Lungi zile am aşteptat pe chei, cântă scla-vul, coborând de pe plută doar la sosirea amur-gului. Acum, răbdarea mi-este răsplătită. Mă aflu în faţa lui Ser Thissell.

Thissell se răsuci furios. Sirenieni incapabili şi incompetenţi! De ce nu-i aduseseră mesajul pe corabie? Douăzeci şi cinci de minute... acum numai douăzeci şi două.

Se opri pe esplanadă, privind în stânga şi în dreapta, sperând într-un miracol: vreun trans-port aerian care să-l ducă la portul spaţial unde, cu ajutorul lui Rolver, Haxo Angmark mai putea fi încă oprit. Sau, şi mai bine: un al doilea mesaj care să-l anuleze pe primul. Ceva, orice... însă pe Sirene nu puteau fi găsite aparate de zbor şi nici un alt mesaj nu apăru.

De-a curmezişul esplanadei se ridica un şir de clădiri din piatră şi fier, impenetrabile pentru Oamenii Nopţii. Una dintre clădiri era ocupată de un grăjdar şi Thissell zări un bărbat purtând o mască splendidă din perle şi argint, călărind unul din animalele sireniene, atât de asemănă-toare şopârlelor.

Se aruncă înainte. Mai era timp: cu puţin no-roc, l-ar fi putut opri pe Haxo Angmark. Traversă grăbit esplanada.

Grăjdarul stătea în faţa ieslelor, privindu-şi preocupat animalele, curăţindu-le de solzi sau gonind insectele. Erau om, cu picioare masive, corpuri groase şi capete prelungi. Din caninii lor, curbaţi şi alungiţi artificial, atârnau inele de aur; solzii fuseseră zugrăviţi în modele geometrice: purpuriu şi verde, portocaliu şi negru, roşu şi albastru, cafeniu şi roz, galben şi argintiu.

Thissell se opri gâfâind în faţa grăjdarului. îşi căută kivul, apoi ezită. Putea aceasta să fie considerată o întâlnire întâmplătoare? Poate zachinko? Totuşi, expunerea nevoilor sale nu părea a necesita o introducere formală. Poate că totuşi kivul. Atinse o strună, dar din greşeală se descoperi cântând la ganga. Pe sub mască, Thissell încercă o grimasă de scuză; relaţiile sale cu grăjdarul nu puteau fi aşezate pe un fundament de intimitate. Speră ca individul să fie un tip înţelegător şi, oricum, graba lui nu-i permitea să aleagă instrumentul cel mai potrivit. Ciupi o altă strună şi cântă pe cât de bine îi permiteau agitaţia, răsuflarea întretăiată şi lipsa de talent:

- Ser grăjdar, am urgentă nevoie de un ani-mal iute. Permite-mi să-mi aleg din herghelia ta.

Sirenianul purta o mască extrem de com-plexă, pe care Thissell nu o putuse identifica: o combinaţie de ţesături cafenie lucioasă şi piele cenuşie încreţită, iar sus, pe frunte, două sfere verzi cu stacojiu, împărţite meticulos ca nişte ochi de insectă. Îl

privi îndelung pe Thissell apoi, ostentativ, îşi căută stimicul, executând o suită superbă de acorduri care-l lăsară pe Thissell cu gura căscată. Apoi cântă:

- Ser Molie de Lună, mă tem că armăsarii mei sunt nepotriviţi pentru o persoană de dis-tincţia ta.

Thissell, plin de sinceritate, continuă la ganga:

- Nici vorbă, nici vorbă; mi se par potriviţi. Sunt foarte grăbit şi l-aş accepta pe oricare.

Grăjdarul execută o cascadă de crescen- douri.

- Ser Molie de Lună, cântă el, armăsarii sunt bolnavi şi murdari. Sunt flatat că-i consideri adecvaţi pentru folosinţa ta. Nu pot accepta meritul acestei încrederi. Şi..., schimbând instru-mentele emise un zăngănit rece din krodatch, ...mă tem că nu-mi mai recunosc vechiul prieten sau tovarăşul din ghildă care m-a acostat atât de familiar cu ganga.

Înţelesul era limpede. Thissell nu avea să primească nici un armăsar. Se întoarse şi în-cepu să alerge spre câmpul de asolizare. în urma lui răsună clinchetul unui hymerkin: grăj-darul îşi chema sclavii sau îşi bătea joc de el. Thissell nu se mai opri să afle.

* * *

Fostul Consul Reprezentativ al Planetei Mamă pe Sirene fusese ucis în Zundar. Mascat ca Apaş, acostase o fată care arbora o Atitudine Echinocţială. Pentru această impoliteţe, fusese decapitat de către un Demiurg Roşu, un Spirit al Soarelui şi o Viespe Vrăjită. Thissell, care abia absolvise institutul, fusese desemnat succesor şi i se acordaseră trei zile de pregătire ca pe o provocare. învăţase limbajul sirenian prin tehnici subcerebrale şi ît găsise accesibil. După aceea, în Revista Antropologiei Universale, citise:

„Populaţia de pe litoralul Titanicului este extrem de individualistă, posibil ca un răspuns la mediul generos, care nu impune activităţi co-mune. Limbajul, reflectând această trăsătură, exprima starea individului, sentimentele sale în faţa unei situaţii existente. Informaţia efectivă este privită ca un fenomen însoţitor, secundar. Limbajul este cântat în acompaniamentul unor mici instrumente. Rezultat'ul este stabilirea cu dificultate a faptelor relatate de un băştinaş din Fan, sau din oraşul interzis, Zundar. Poţi fi răs-plătit cu arii elegante, şi demonstraţii de o ului-toare virtuozitate, executate

la unul sau altul dintre instrumente. Vizitatorul acestei lumi fasci-nante, în cazul în care nu-i este indiferent dacă este tratat cu dispreţul cel mai desăvârşit, trebuie să înveţe exprimarea după moda locală.”

Thissell îşi făcuse o însemnare în carnet: „De făcut rost de instrumente muzicale, plus in-strucţiuni de folosire.” Continuă să citească:

„În tot timpul anului, există o abundenţă, ca să nu spunem exces, de hrană, iar clima este blândă. Cu o rezervă de natură rasială şi un timp liber aproape nelimitat, populaţia se ocupă de rafinamente. Labirinturi şi minuţii în toate obiectele; construcţia de corăbii, pline de roco- ccouri, aşa cum sunt panourile sculptate; sim-bolismul complex, exemplificat cel mai bine de către măştile purtate de toţi localnicii; limbajul complicat, pe jumătate muzical, care exprimă admirabil sentimente subtile şi emoţii; şi, mai presus de orice, fantastica complexitate a relaţii-lor dintre membrii societăţii. Prestigiu, personali-tate, reputaţie, glorie: cuvântul sirenian este „strakh”. Fiecare individ are un strakh caracte-ristic, care decide dacă atunci când are nevoie de o corabie, îşi va putea permite un palat pluti-tor, împodobit cu nestemate, felinare din alabas-tru, mozaicuri din pene de păun şi lemn sculptat, sau va ajunge într-o cocioabă părăsită pe o plută. Pe Sirene nu există un mijloc de schimb; unica monedă existentă este strakhul.”

Thissell îşi fercă bărbia şi urmă.

„Măştile sunt purtate permanent, conform concepţiei că omul nu poate fi forţat să folo-sească ceva asupra căruia au acţionat factori pe care nu-i poate controla; el trebuie să aibă posibilitatea să aleagă chipul ce se potriveşte strakhului său. în zonele civilizate de pe Sirene, adică litoralul Titanicului, un om nu-şi arată faţa niciodată; acesta este secretul său personal.

„Jocurile de noroc sunt necunoscute pe Si-rene; ar fi penibil pentru sirenieni să obţină un avantaj oarecare altfel decât prin intermediul strakhului. Cuvântul „noroc” nu are corespon-dent în limbajul sirenian.”

Thissell făcuse o altă însemnare: „De obţinut o mască. De la muzeu? Ghilda actorilor?”

Sfârşise articolul, se grăbise să termine împachetatul bagajelor şi în ziua următoare se îmbarcase pe „Robert Astroguard” pentru prima etapă a călătoriei spre Sirene.

Şlepul cobora deasupra portului; un disc de topaz izolat între colinele negre, verzi şi purpurii. Naveta ateriză şi Edwer Thissell coborî. Fu în-tâmpinat de Esteban Rolver, reprezentantul lo-cal pentru Căi Spaţiale. Rolver îşi ridică mâinile, retrăgându-se.

- Masca ta! strigă el cu vocea înnecată. Unde ţi-e masca?

Thissell o ridică, artând-o.

- Nu eram sigur dacă...
- Pune-o, rosti Rolver întorcându-se. Purta o mască din lemn lăcuit albastru, combinat cu o ţesătură verde-cenuşie. Pe obraji avea nişte ţepi negri, iar sub bărbie atârna un ciucure alb cu negru, ansamblul creând impresia unei perso-nalităţi sardonice.

Thissell îşi puse masca, nehotărât dacă să glumească asupra incidentului, sau să menţină o rezervă potrivită cu demnitatea funcţiei lui.

- Ai pus-o? întrebă Rolver peste umăr.

Thissell încuviinţă şi Rolver se întoarse.

Masca îi ascundea expresia feţei dar, incon-ştient, atinse cu mâna o legătură de chei, atâr-nată de şold. Instrumentul scoase un sunet de surpriză şi consternare politicoasă.

- Nu poţi purta această mască, cântă Rolver. De fapt... de unde o ai?
- E copia unei măşti aflată la muzeul Per- sepolis, declară Thissell înţepat. Sunt convins că e autentică.

Rolver încuviinţă, masca lui parcă şi mai dia-bolică.

- E destul de autentică. Este o variantă a tipului cunoscut sub numele de Dragonul învin-gător şi e purtată la ocazii speciale de către per-soane cu un prestigiu imens: prinţi, eroi, condu-cători de ghildă sau muzicieni celebri.
- N-am ştiut...
- O să înveţi cu timpul, gesticulă Rolver înţe-legător. De pildă, masca mea. Astăzi port Pasă-rea Iezerului. Aşa ceva poartă persoane de prestigiu minim, ca tine, ca mine, ca oricare alt străin de această lume.
- Ciudat, spuse Thissell în timp ce traversau câmpul către o clădire joasă din beton. înţele1 sesem că poţi purta orice mască doreşti.
- Bineînţeles, făcu Rover. Poţi purta orice mască doreşti, dacă-ţi dă mâna. De exemplu, Pasărea Iezerului. O port pentru a arăta că nu pretind nimic. Nu deţin înţelepciune, ferocitate,

abilitate, muzicalitate, cruzime, sau oricare altă virtute sireniană.

- Ce s-ar fi întâmplat, insistă Thissell, dacă aş fi mers cu masca asta pe străzile Zundarului?

Rolver râse înăbuşit sub mască:

- Dacă ai fi mers pe cheiurile din Zundar, căci nu există străzi, cu indiferent ce mască, ai fi fost ucis în mai puţin de o oră. Asta i s-a în-tâmplat lui Benko, predecesorul tău. N-a ştiut cum să se poarte. Nimeni dintre cei care nu aparţin acestei lumi nu ştiu cum să se poarte. în Fan suntem toleraţi, câtă vreme rămânem în casă. Dar cu însemnele pe care le porţi, n-ai putea nici măcar să te plimbi. Cineva purtând Şarpele Focului, sau Spiriduşul Tunetului, astea sunt măşti, înţelegi, o să te interpeleze. Va cânta la krodatch şi, dacă nu vei reuşi să ţii pasul cu măiestria lui cântând la skarany, un instrument drăcesc, o să-ţi cânte cu hymerkinul, instrumentul folosit cu sclavii. Asta este ultima expresie a dispreţului. Sau o să-şi sune gongul de duel şi te va ataca.

- Nu ştiam că cei de-aici sunt atât de irascibili, spuse Thissell.

Rolver deschise uşa masivă, din oţel, a biroului său.

- Şi în înghesuiala din Polypolis, făcu el, se petrec unele lucruri despre care nu poţi vorbi cu uşurinţă.

- E adevărat, încuviinţă Thissell. Privi în jurul său. Pentru ce atâtea măsuri de siguranţă? Betonul, oţelul?

- Protecţie împotriva sălbaticilor, răspunse Rolver. Noaptea, coboară din munţi, fură ce gă-sesc şi omoară pe oricine aflat pe ţărm. Deschise uşa unui dulap şi luă o mască: Uite. Foloseşte Molia Lunii. N-o să-ţi aducă necazuri.

Puţin entuziast, Thissell inspectă masca. Era făcută dintr-o blană ca de şoarece; de fiecare parte a gurii se afla câte un smoc de păr, iar pe frunte o pereche de antene de forma unor pene. Pe tâmple se găseau panglici albe de mătase, iar sub ochi nişte creţuri roşii, creând un aspect lugubru şi în acelaşi timp comic.

- Masca indică vreun semn de prestigiu? întrebă Thissell.

- Nu cine ştie ce.

- La urma urmei sunt Consul Reprezentant. Sunt trimisul Planetei Mamă, o sută de milioane de oameni...

- Dacă Planeta Mamă doreşte ca reprezentantul ei să poarte masca Dragonului învingător, ar trebui să trimită tipul respectiv de om.

- înţeleg, şopti Thissell. Dacă trebuie...

Politicos, Rolver îşi feri privirea în timp ce Thi-ssell îşi scoase masca şi îşi puse Molia Lunii.

- Cred că o să pot găsi ceva mai potrivit în vreo dugheană, reluă Thissell. Mi s-a spus că n-ai decât să intri şi să iei ce ai nevoie; aşa este?

Rolver îl privi binevoitor.

- Masca asta, cel puţin deocamdată, e ex-trem de potrivită. ŞI e destul de important de ştiut că nu trebuie să iei nimic din prăvălii, dacă nu cunoşti valoarea strakh a lucrului respectiv. Proprietarul pierde din prestigiu dacă o per-soană cu un strakh modest îşi permite să-i ia din lucrurile sale de valoare.

- Nu mi s-a pomenit nimic despre asta! scu-tură Thissell exasperat din cap. Ştiam, bineîn-ţeles, despre măşti şi despre artiştii meşteşugari, de insistenţa asta asupra prestigiului-strakh, sau cum i se zice...

- Nu-i nimic, făcu Rolver. într-un an sau doi o să înveţi să te descurci. Bănuiesc că vorbeşti limba, nu?

- Da, desigur că da.

- Şi la ce instrument cânţi?

- Bine... de fapt am înţeles că orice instru-ment mic e potrivit, sau că aş putea pur şi simplu să cânt din voce.

- Complet greşit. Numai sclavii cântă fără acompaniament. îţi sugerez să începi să înveţi cât de curând posibil următoarele Instrumente: hymerkinul pentru sclavii tăi. Ganga pentru con-versaţiile cu intimii sau pentru cei cu un strakh mai modest decât al tău. Kiv pentru intrepelări ocazionale, politicoase. Zachinko pentru conver-saţii şi mai formale. Strapan şi krodatch pentru inferiorii tăi sociali, sau pentru a insulta pe cine-va. Gomapard sau double-kamanthil pentru ce-remoniale. Medită puţin: crebarinul, flautul cu apă şi slobo sunt şi ele extrem de folosite, dar poate că e mai bine să le înveţi întâi pe celelalte. Cel puţin o să posezi un mijloc rudimentar .de conversaţie.

- Exagerezi, rosti Thissell. Sau glumeşti?

Rolver râse cu poftă.

- Deloc. Pentru început, ai nevoie de o cora- bie-locuinţă. Apoi vei dori sclavi.

* * *

Rolver îl conduse pe Thissell de la portul spaţial spre cheiurile din Fan: un drum de o oră şi jumătate de-a lungul unei ipoteci încântă-toare, pe sub arbori uriaşi, încărcaţi cu fructe păstăi de cereale şi pungi cu suc de zahăr.

- Actualmente, îi explică Rolver, în Fan se află numai patru oameni care nu sunt băştinaşi, incluzându-te pe tine. Mergem acum la Welibus, agentul nostru comercial. Cred că are o corabie veche, pe care ţi-o poate lăsa pentru folosinţă.

Cornely Welibus se afla de cincisprezece ani în Fan şi câştigase suficient strakh pentru a-şi purta cu autoritate masca: Vântul Sudului. Era un disc azuriu, încrustat cu lapislázuli, înconju-raţi de o panglică strălucitoare din piele de şarpe. Generos şi mult mai cordial decât Rolver, îi dărui lui Thissell corabia şi, în plus, un set de in-strumente muzicale şi doi sclavi.

Stânjenit, Thissell bolborosi ceva despre pla-tă, dar Welibus îl opri cu un gest larg.

- Dragul meu, aici e Sirene. Asemenea lu-cruri nu costă nimic.
- Dar o corabie...
- O să fiu sincer, Ser Thissell, cântă Welibus curtenitor la kiv. Corabia e veche şi cam pono-sită. Nu-mi pot permite să o folosesc; mi-ar scă-dea din prestigiu. O melodie plină de gingăşie îi acompania cuvintele. Deocamdată, prestigiul nu trebuie să te preocupe. Ai nevoie de un adăpost, confort şi siguranţă în faţa Oamenilor Nopţii.
- Oamenii Nopţii?
- Canibalii care bântuie ţărmul după căde-rea întunericului.
- Ah, da. Ser Rolver a pomenit de ei.
- Nişte lucruri oribile. N-o să discutăm des-pre ele. Din kiv susură un tril: Acum, despre sclavi. Gânditor, îşi atinse masca cu un deget. Rex şi Toby o să-ţi fie supuşi. Ridică vocea, zăngănind iute din Kymerkin: Avan esx trobu!

Apăru o sclavă, purtând panglici de ţesătură roz şi o mască neagră pe care scânteiau perle false.

- Fascu etz Rex ae Toby.

Rex şi Toby se iviră, purtând veste roşcate şi măşti negre. Welibus li se adresă, clinchenind la hymerkin, înştiinţându-i despre noul lor stăpân, precum şi despre reîntoarcerea în insulele natale. Sclavii se prosternară înaintea lui Thissell,

cântându-şi umil servitutea. Thissell râse nervos şi încercă o frază în sireniană:

- Mergeţi pe corabie, curăţiţi-o şi aduceţi mâncare.

Toby şi Rex priviră inexpresiv prin găurile măştilor. Welibus repetă ordinul în acompania-ment de hymerkin. Sclavii se înclinară şi ple-cară.

Thissell privi îngrozit instrumentele muzicale.

- N-am nici cea mai mică idee cum o să învăţ să cânt la ele.

Welibus se întoarse către Rolver:

- Ce-ai zice de Kershaul? Ar putea fi convins să-l iniţieze pe Ser Thissell?

- S-ar putea să accepte, încuviinţă Rolver.

- Cine este Kershaul? întrebă Thissell.

- Cel de-al treilea membru al grupului nostru de expatriaţi, răspunse Welibus, un antropolog. Ai citit „Splendidul Zundar”? „Ritualurile sireni- ene”? „Cei fără de chipuri”? Nu? Păcat. Sunt lu-crări excelente. Kershaul are un mare prestigiu şi bănuiesc că, din când în când, vizitează Zun- darul. Poartă o Buhă de Peşteră, uneori un Că-lător prin Stele, ba chiar Judecătorul înţelept.

- Acum are un Şarpe Ecuatorial, rosti Rolver. Varianta cu colţi auriţi.

- Într-adevăr? se minună Welibus. Oricum, o merită. Este realmente un prieten minunat, con-tinuă el apăsând gânditor clapele zachinkoului.

* * *

Trecură trei luni. Sub tutela lui Mathew Ker-shaul, Thissell învăţă să cânte la hymerkin, ganga, strapan, kiv, gompard şi zachinko. Double- kamanthilul, krodatchul, slobo, flautul cu apă şi alte câteva puteau să mai aştepte, îi spusese Kershaul. îi împrumutase lui Thissell înregistrări ale conversaţiilor sireniene, în diverse chei şi cu diferite acompaniamente pentru ca să înveţe convenţiile melodice la modă şi să se perfecţioneze în intonaţii, ritmuri încrucişate, compuse, interioare sau alternante. Kershaul pretindea că muzica sireniană reprezenta un obiect fascinant de studiu şi Thissell recunoscuse că era un domeniu departe de-a fi epuizat. Scalele de o pătrime ale instrumentelor acceptau folosirea a douăzeci şi patru de tonalităţi care, multiplicate cu cele cinci moduri utilizate, dădeau o sută douăzeci de chei diferite. Oricum, Kershaul îl sfătui pe Thissell

să se concentreze asupra to-nalităţilor fundamentale ale instrumentelor, întrebuinţând numai două moduri.

Neavând, pentru moment, nici o problemă de rezolvat în Fan, cu excepţia vizitelor săptă-mânale la Mathew Kershaul, Thissell se depla-sase cu corabia la doisprezece kilometri spre sud, ancorând în faţa unui promotoriu stâncos. Acolo, dacă n-ar fi fost exersările necontenite, Thissell ducea o viaţă idilică. Marea era liniştită şi limpede precum cristalul şi, dacă dorea să-şi destindă picioarele, îi stătea la îndemână plaja împrejmuită de frunzişul cenuşiu, verde şi pur-puriu al pădurii.

Toby şi Rex ocupau două cabine la prova. Thissell îşi oprise locuinţa de la pupa. Din când în când, reflecta la necesitatea procurării unui al treilea sclav, eventual o femeie tânără, însă Kershaul îl sfătuise să n-o facă, temându-se să nu-i dăuneze exerciţiilor.

Zilele treceau iute. Thissell nu se puteau plictisi de splendoarea zorilor şi a răsăritului, de norii albi de albastrul mării la amiază, de cerul nopţii strălucind sub cele douăzeci şi nouă de stele ale lui Cluster SI 1-715. Călătoria săptă-mânală până la Fan rupea monotonia. Toby şi Rex încărcau merindele, iar Thissell vizita cora-bia luxoasă a lui Mathew Kershaul pentru a-şi completa educaţia. Pentru ca, la trei luni după sosirea lui, să vină mesajul care să dea totul peste cap: Haxo Angmark, asasin, agent provo-cator, criminal abil şi nemilos, sosise pe Sirene. „Reţineţi şi încarceraţi acest individ”, spuneau ordinele. „Atenţie! Haxo Angmark este extrem de periculos. Va fi omorât fără ezitare!”

* * *

Thissell nu era în cea mai bună formă. Aler-gă cincizeci de metri, până când începu să gâ- fâie şi o luă la pas; printre dealurile încununate de bambuşi albi şi de ferigi negre, prin pajiştile acoperite de galbenul păpădiilor, prin livezile şi viile sălbatice. Trecură douăzeci de minute, apoi douăzeci şi cinci; cu groaza în suflet, Thissell ştia că era prea târziu. Haxo Angmark asolizase şi poate că mergea chiar pe drumul acela, spre Fan. Thissell întâlnise însă numai patru per-soane: un băiat cu o mască sălbatic de batjo-coritoare: Insularul Alb, două femei tinere care purtau Pasărea Roşie şi Pasărea Verde, şi un bărbat mascat ca Spiriduşul Pădurii. Venind unul spre celălalt, Thissell se opri brusc. Dacă bărbatul era chiar Angmark?

Încercă o stratagemă. Merse hotărât către individ şi, privindu-i masca hidoasă, rosti în limba Planetei Mamă:

- Angmark, eşti arestat!

Spiriduşul Pădurii îl privi, apoi îşi reluă dru-mul de-a lungul potecii.

Thissell îi bară calea. îşi căută ganga dar, amintindu-şi de reacţia grăjdarului, izbi o strună a zachinkoului.

- Vii pe drumul de la portul spaţial, cântă el. Ce-ai văzut acolo?

Spiriduşul Pădurii îşi strânse goarna de mâ-nă, un instrument folosit pentru batjocorirea ina-micilor pe câmpul de luptă, pentru chemarea animalelor şi, ocazional, pentru sublinierea unui caracter agresiv şi gata de confruntare.

- Unde călătoresc şi ce văd mă priveşte nu-mai pe mine. în lături, sau voi trece peste tine.

Paşi înainte, gata să-şi împlinească ame-ninţarea dacă Thissell n-ar fi sărit în lateral.

Thissell rămase privindu-l. Angmark? Nu pă-rea, cu o mână atât de sigură pe goarnă. Ezită, apoi îşi reluă drumul spre port.

Ajunse la portul spaţial, se îndreptă direct către birou. Uşa cea grea era întredeschisă; pe când Thissell se apropia, un bărbat ieşi. Purta o mască din lemn lăcuit albastru, combinat cu o ţesătură verde-cenuşie: Pasărea Iezerului.

- Ser Rolver! strigă Thissell nerăbdător. Cine a coborât de pe „Carina Cruzeiro”?

Rolver îl privi îndelung înainte de-a răspunde.

- De ce întrebi?

- De ce întreb?! exclamă Thissell. Ai văzut spaţiograma primită de la Castel Cromartin?

- Da, încuviinţă Rolver. Bineînţeles.

- Mi-a fost înmânată acum doar o jumătate de oră, rosti Thissell cu amărăciune. Am venit cât am putut de repede. Unde este Angmark?

- Presupun că în Fan, zise Rolver.

Thissell blestemă încetişor.

- De ce nu l-ai oprit, sau întârziat în vreun fel?

- Nu aveam nici autoritatea, nici priceperea să o fac.

Thissell se strădui să-şi păstreze calmul.

- Venind pe drum, am întâlnit un bărbat cu o mască de stafie: ochi bulbucaţi şi cioc roşu.

- Un Spiriduş al Pădurii, făcu Rolver. Ang-mark şi-a adus masca cu el.
- Dar a cântat la goarna de mână, protestă Thissell. Cum putea...
- Cunoaşte perfect Sirene; a stat cinci ani în Fan.
- Cromartin n-a pomenit nimic despre asta, se bâlbâi Thissell uluit.
- E un lucru bineştiut, înălţă din umeri Rolver. A fost Reprezentant Comercial înaintea lui Welibus.
- El şi cu Welibus se cunoşteau?
- Bineînţeles, pufni în râs Rolver. Nu-l sus-pecta însă pe sărmanul Welibus, te asigur că nu e tipul de complice al asasinilor.
- Vorbind de asasini, zise Thissell, îmi poţi împrumuta o armă?

Rolver îl privi uimit.

- Ai venit să-l arestezi pe Angmark cu mâi-nile goale?
- N-am avut de ales, făcu Thissell. Când Cromartin dă un ordin, aşteaptă rezultatele. în caz de ceva, erai aici cu sclavii tăi.
- Nu conta pe mine, vorbi Rolver, morocă-nos. Port Pasărea Iezerului şi n-am pretenţia valorii. îţi pot împrumuta un pistol energetic. Nu-mai că nu l-am prea folosit în ultima vreme, nu-i garantez încărcătura.
- Tot mai bine decât nimic, replică Thissell.

Rolver intră în birou şi se întoarse cu arma.

- Ce-ai de gând să faci acum?

Thissell clătină obosit din cap.

- Să încerc să-l găsesc pe Angmark în Fan. Sau, poate a luat-o spre Zundar?

Rolver căzu pe gânduri.

- Angmark este capabil să supravieţuiască în Zundar. Dar o să trebuiască să-şi pună la punct tehnica de cântat. De aceea, cred că o să rămână câteva zile în Fan.
- Şi cum să-l găsesc? Unde să-l caut?
- Nu ştiu ce să-ţi răspund, făcu Rolver. Poa-te că ar fi mai prudent să nu-l găseşti. Angmark e un tip periculos.

Thissell se întoarse în Fan pe acelaşi drum.

În locul unde poteca ieşea dintre dealuri, fu-sese construită o clădire cu pereţi groşi, tencuţi. Uşa era sculptată dintr-o blană masivă, neagră; ferestrele erau barate cu drugi din fier. Acela

era biroul lui Cornely Welibus, Agent Comercial, Importator şi Exportator. Thissell îl găsi pe Weli-bus lenevind pe veranda lui, acoperită cu olane, purtând o adaptare modestă a măştii Waldemar. Părea cufundat în gânduri şi nici nu recunoscu Molia Lunii pe care o purta Thissell.

- Bună dimineaţa, Ser Welibus, vorbi This-sell apropiindu-se.

Welibus încuviinţă distrat din cap şi cântă cu o voce monotonă, acompaniindu-se la krodatch:

- Bună dimineaţa.

Thissell rămase stupefiat. Nu “era un instru-ment pe care să-l foloseşti cu un prieten şi tova-răş din lumea dinafară, chiar dacă acesta purta Molia Lunii.

- Te-aş putea întreba de cât timp stai aici? spuse Thissell cu răceală.

Welibus se gândi o jumătate de minut, iar când răspunse se acompanie la mai cordialul crebarin. Amintirea krodatchului dăinuia însă în mintea lui Thissell.

- De cincisprezece-douăzeci de .minute. De ce întrebi?
- Sunt curios dacă ai observat un Spiriduş al Pădurii.

Welibus încuviinţă.

- A coborât pe esplanadă şi mi se pare că a intra în prima prăvălie de măşti.

Thissell fluieră printre dinţi. Era de aşteptat.

- Nu-l mai găsesc, dacă schimbă măştile, murmură el.
- Cine era? întrebă într-o doară Welibus.

Thissell nu avea nici un motiv să ascundă
numele.

- Un criminal notoriu: Haxo Angmark.
- Haxo Angmark! izbucni Welibus, lăsându- se pe spate în scaun. Eşti sigur că este aici?
- Absolut.

Welibus îşi frecă mâinile tremurânde.

- Astea sunt veşti proaste, extrem de proas-te. Este un ticălos lipsit de scrupule.
- Îl cunoşti bine?
- La fel ca toţi. Welibus se acompania acum la kiv. A deţinut postul acesta înaintea mea. Eu am venit ca inspector şi am descoperit că sus- trăgea lunar patru mii de UMI. Sunt convins că nu mă prea iubeşte: Privi nervos spre espla-nadă: Sper că o să pui mâna pe el.

- Fac tot ce pot. Ziceai că a intrat în prăvălia cu măşti?

-Da.

Thissell se întoarse şi plecă. Coborând pe cărare, auzi uşa cea masivă trântindu-se în urma lui.

Merse pe esplanadă, către prăvălia de măşti, şi se opri afară, ca şi cum ar fi admirat obiectele expuse: o sută de măşti miniaturale, scuipate în lemn preţios şi minerale, îmbrăcate în fulgi de smaralde, cu mătase din pânză de păianjen, aripi de viespi, înotătoare pietrificate de peşti şi multe altele. Prăvălia era goală, cu excepţia artistului, un bărbat cu degete noduroase, îmbrăcat într-o robă galbenă şu purtând o mască decepţionat de simplă, Expertul Universal, fabricată din peste două mii de elemente din lemn, articulate între ele.

Thissell se gândi la ce avea să spună, cum avea să se acompanieze, apoi intră. Creatorul de măşti remarcă-Molia Lunii şi ţinuta sfioasă a lui Thissell şi îşi continuă munca. Alegând cel mai uşor instrument, Thissell ciupi strapanul, poate nu cea mai fericită opţiune, deoarece im-plica un anume grad de condescendenţă. Se strădui să o atenueze, cântând cu tonuri calde, aproape exuberante, agitând în mod ciudat strapanul atunci când greşea o notă.

- Orice străin este o persoană interesantă, obiceiurile sale nefamiliare îţi trezeşte curiozitatea. N-au trecut douăzeci de minute de când un străin a intrat în această fascinantă prăvălie pentru a-şi schimba ponositul Spiriduş al Pădurii cu una dintre remarcabilele creaţii de aici.

Meşterul îi aruncă o privire şi, fără nici un cu-vânt, cântă o serie de acorduri la un instrument pe care Thissell nu-l mai văzuse până atunci: un săculeţ flexibil strâns în palmă cu trei tuburi scurte care ieşeau printre degete. Când tuburile erau aproape astupate şi aerul comprimat, in-strumentul producea un sunet ca de oboi. Pen-tru urechea deja expertă a lui Thissell, instru-mentul părea dificil, meşterul părea virtuoz, iar muzica denota un dezinteres total faţă de încer-carea sa de conversaţie.

Thissell cânta din nou, manipulând laborios strapanul:

- Pentru un străin pe această planetă, vocea unuia dintrei cei de-o seamă cu el este ca apa pentru o plantă ofilită. Cel care poate uni pe cei doi rătăcitori, găseşte satisfacţie în caritatea lui:

Meşterul scoase propriul strapan, executând o serie de game, cu o viteză uluitoare. Cântă în stilul oficial:

- Un artist îşi preţuieşte momentele de con-centrare; el nu-şi permite să piardă vremea, schimbând banalităţi cu persoane de prestigiu modest.

Thissell încercă să intervină, dar meşterul de măşti intră într-o serie de acorduri care scăpau înţelegerii lui.

- În prăvălie intră o persoană care, evident, a ales pentru prima oară un instrument atât de complicat, deoarece abilitatea lui este îndoielnică. Persoana cântă despre dorul de casă şi dorinţa de a-i revedea pe cei asemenea lui. îşi camuflează enormul strakh în spatele Moliei Lunii, deoarece cântă unui Maestru Artist la strapan, iar cântecul e plin de ironie. Artistul, creator şi rafinat, ignoră provocarea. El cântă la un instrument amabil, rămâne neutru şi crede că străinul va pleca.

Thissell îşi ridică kivul.

- Nobilul meşter mă înţelege greşit.

Îl întrerupse un staccato pe strapan.

- Se pare că străinul îşi bate joc de înţelege-rea arătată de artist.

- Pentru a mă feri de căldură, cântă furios Thissell, am intrat într-o micuţă şi sărăcăcioasă prăvălie de măşti. Creatorul, deşi încă uimit de noutatea uneltelor sale, ar putea progresa. Munceşte zelos pentru a-şi perfecţiona talentul într- atât încât refuză să discute cu străinii care ape-lează la el.

Meşterul lăsă încet sculele pe podea. Se ridică, merse în spatele unei draperii şi se reîntoarse purtând o mască de aur şi fier, care imita flăcările. într-o mână purta un skarany, în cealaltă o sabie curbă. Execută o serie de acor-duri strălucitoare şi cântă.

- Chiar şi cel mai realist artist îşi poate do-vedi strakhul, ucigând monştri marini. Oameni ai Nopţii şi trândavi oportuni. Aceasta este o astfel de ocazie. Artistul îşi întârzie atacul cu exact zece secunde, deoarece ofensatorul poartă o Molie a Lunii.

Îşi învârti sabia prin aer.

Disperat, Thissell cântă la estrapan:

- A intrat un Spiriduş al Pădurii în prăvălie? A plecat cu o mască nouă?

- Au trecut cinci secunde, cântă artistul în a- celaşi ritm.

Thissell ieşi plin de mânie. Traversă piaţa şi privi în susul şi în josul esplanadei. Sute de băr-baţi şi femei hoinăreau de-a lungul docurilor, sau stăteau pe punţile corăbiilor, fiecare purtând o mască aleasă pentru a-i exprima firea, presti-giul şi atributele speciale, iar peste tot răsunau acordurile instrumentelor muzicale.

Thissell privea disperat. Spiriduşul Pădurii dispăruse Haxo Angmark umbla liber prin Fan, iar Thissell ratase îndeplinirea instrucţiunilor lui Castel Cromartin.

Înapoia lui răsunară notele neglijente ale unui kiv:

- Ser Molie de Lună eşti adâncit în gânduri.

Se întoarse şi se găsi înaintea unei Buhe de Peşteră, într-o manta neagră cu cenuşiu. This-sell recunoscu masca, simbolizând erudiţia şi căutarea răbdătoare a noţiunilor abstracte; Matthew Kershaul o purtase cu o săptămână în urmă, la ultima lor întâlnire.

- Bună dimineaţa, Ser Kershaul, murmură Thissell.

- Cum merge cu studiul? Ai exersat do-ul diez? Şi gama la gomapard? îmi amintesc că erai derutat de intervalele acelea inversate.

- Am exersat, răspunse Thissell morocănos. Oricum, din moment ce mă aştept să fiu re-chemat în Polypolis, e o pierdere de vreme.

- Cum? Ce vrei să spui?

Thissell explică situaţia referitoare la Haxo Angmark. Kershaul încuviinţă.

- Mi-l amintesc pe Angmark. Fără să fie o persoană atrăgătoare, era un muzician excelent, cu talent şi digitaţie rapidă. Răsucind gânditor barbişonul măştii: Ce planuri ţi-ai făcut?

- Niciunul, răspunse Thissell cântând trist la kiv. Nu ştiu ce mască poartă şi, dacă nu ştiu cum arată, nu-l pot găsi.

Kershaul se trase de barbişon.

- Înainte, prefera Ciclul ExoCambian şi cred că a folosit un set întreg de Străini de Jos. Bine înţeles, acum poate avea alte gusturi.

- Exact, se plânse Thissell. Ar putea fi numai la cinci metri şi eu să n-am habar. Privi cu amărăciune peste esplanadă, către prăvălia de măşti: Nimeni nu-mi va spune nimic; mă îndo-iesc dacă le pasă că un ucigaş umblă pe cheiuri în libertate.

- Adevărat, încuviinţă Kershaul. Obiceiurile sireniene sunt aparte.

- N-au simţul responsabilităţii, continuă Thissell. Nu-i cred în stare să arunce o frânghie unui om care se îneacă.

- Nu le place să intervină, îl aprobă Ker-shaul. Exagerează cu independenţa şi respon-sabilitatea individuală.

- Foarte interesant, făcu Thissell, dar nu mă lămureşte ce-i cu Angmark.

Kershaul îl privi atent.

- Şi, dacă-l găseşti pe Angmark, ce-o să faci?

- O să îndeplinesc ordinele primite, se încă- păţână Thissell.

- Angmark e un tip periculos, rosti meditativ Kershaul. Are o serie de atuuri faţă de tine.

- N-am ce face. Datoria mea este să-l trimit înapoi în Polypolis. Probabil, ştiind că nu-l pot găsi, se simte în siguranţă.

- Un străin de planetă nu se poate ascunde înapoia unei măşti, reflectă Kershaul. Cel puţin, faţă de sirenieni. în Fan suntem patru asemenea străini: Rolver, Welibus, tu şi cu mine. Dacă un altul încearcă să-şi găsească o locuinţă, veştile au să circule repede.

- Dar dacă se îndreaptă spre Zundar?

- Nu ştiu dacă o să îndrăznească, înălţă din umeri Kershaul. Pe de altă parte.

Făcu o pauză, dar observând că Thissell era neatent îi urmări privirea.

Un bărbat, purtând Spiriduşul Pădurii, venea spre ei, mergând pe esplandă. Kershaul încercă să-l apuce pe Thissell de braţ, însă bărbatul păşi în faţa Spiriduşului Pădurii, cu pistolul pregătit.

- Haxo Angmark! strigă el. Nici o mişcare sau eşti un om mort. Eşti arestat!

- Crezi că e Angmark? întrebă Kershaul.

- Aflăm imediat, răspunse Thissell. Angmark, întoarce-te cu mâinile ridicate.

Spiriduşul Pădurii se opri zăpăcit şi surprins, îşi căută zachinkoul, execută un arpegiu inte-rogativ, şi cântă:

- De ce mă opreşti, Molia Lunii?

Kershaul păşi înainte şi execută la slobo o frază împăciuitoare.

- Mă tem că există o confuzie de identitate, Ser Spiriduş de Pădure. Ser Molia Lunii caută un străin de planetă, care poartă masca Spi-riduşului Pădurii.

Muzica Spiriduşului Pădurii deveni iritată şi trecu pe stimic.

- Pretinde că sunt un străin de planetă? Să-şi dovedească spusele, sau va avea de în-fruntat mânia mea.

Kershaul privi stânjenit mulţimea care se adunase şi continuă pe melodia paşnică:

- Sunt convins că Ser Molia Lunii...

Spiriduşul Pădurii îl opri cu o cascadă de tonuri skarany.

- Să-şi dovedească afirmaţia, altfel va curge sânge.

- Prea bine, făcu Thissell, voi dovedi.

Păşi înainte şi puse mâna pe masca Spiri-duşului Pădurii.

- Să-ţi vedem chipul, asta îţi va dovedi iden-titatea!

Spiriduşul Pădurii sări înapoi, uluit. Mulţimea icni, apoi izbucni un haos de acorduri şi tonuri, provenind din neumărate instrumente.

Spiriduşul Pădurii duse mâna la ceafă, izbi gongul de duel, iar cu cealaltă mână îşi repezi sabia înainte.

Kershaul păşi în faţă, cântând agitat la slobo. Stânjenit, Thissell trecu într-o parte, conştient de zgomotul neplăcut care se ridica din mulţime.

Kershaul cânta explicaţii şi scuze, iar Spiri-duşul Pădurii îi răspundea. Brusc, pământeanul i se adresă lui Thissell peste umăr:

- Fugi, sau o să fii ucis! Fugi!

Thissell ezită. Spiriduşul Pădurii întinse bra-ţul, înlăturându-l pe Kershaul.

- Fugi! repetă Kershal. încuie-te în biroul lui Welibus!

Thissell o luă la goană. Spiriduşul Pădurii îl urmări câţiva metri, apoi se opri, trimţând după el o serie de sunete dispreţuitoare şi invective din goarna de mână, în vreme ce mulţimea îl acompania contrapunctând cu zăngănitul batjocoritor al hymerkinelor.

Nimeni nu-l urmări mai departe. în loc să se adăpostească în biroul de Import-Export, Thissell coti şi, precaut, se îndreptă către cheiul unde îi era ancorată corabia.

Soarele apunea atunci când, în cele din urmă, ajunse pe bord. Toby şi Rex stăteau pe puntea din faţă, înconjuraţi de proviziile pe care le aduseseră: coşuri din trestie cu fructe şi

cereale, amfore din sticlă albastră conţinând vin, ulei şi sevă picantă, trei purceluşi într-un coş din nuiele. Sclavii spărgeau nuci între dinţi, scuipând cojile peste bord. Priviră spre Thissell şi bărbatului i se păru că se ridicaseră în picioare într-un mod diferit. Toby murmură ceva în barbă, iar Rex chicoti.

Thissell clincheni furios hymerkinul, cântând:

- Ancoraţi corabia la distanţă de ţărm; în seaja asta rămânem în Fan.

În singurătatea cabinei sale, scoase Molia Lunii, privindu-şi în oglindă trăsăturile aproape nefamiliare. Ridică masca şi-i examină aspectul neplăcut: blana cenuşie, antenele penate, pan-glicile ridicole din mătase. Cu greu puteau con-sidera că reprezentau o ţinută demnă pentru Consulul Reprezentant al Planetei Mamă. Dacă se mai putea vorbi de această funcţie, din momentul în care Cromartin avea să afle că Ang-mark era liber!

Se trânti într-un scaun, privind în gol. Sufe-rise o serie de eşecuri, dar încă nu fusese în-frânt; nici vorbă de aşa ceva. Mâine avea să-l viziteze pe Mathew Kershaul şi să discute des-pre cea mai bună modalitate de a-l depista pe Angmark. După cum remarcase Kershaul, un străin de planetă se putea ascunde cu greu; în curând identitatea lui Haxo Angmark avea să devină evidentă. De asemenea, a doua zi, tre-buia să-şi procure o altă mască. Nu ceva fra-pant, ci o mască exprimând demnitate şi respect de sine.

În momentul acela, unul din slcavi bătu în uşa-panou şi Thissell îşi trase, grăbit, nesuferita Molie a Lunii peste cap.

* * *

A doua zi devreme, înainte ca să se lumineze de-a binelea, sclavii readuseră corabia în zona cheiurilor rezervate străinilor. Nici Rolver, nici Welibus şi nici Kershaul nu sosiseră încă şi Thissell aşteptă nerăbdător. Peste o oră, corabia lui Welibus ancoră la chei. Thissell nu dorea să-i vorbească, aşa încât rămase închis în cabină.

Puţin mai târziu, ancoră şi corabia lui Rolver. Prin hublou Thissell îl putea zări pe acesta cu obişnuita sa Pasăre a Iezerului, urcând pe chei. Acolo fu întâmpinat de un bărbat cu o mască Tigrul Nisipurilor, care îşi acompanie mesajul cu o armonică formală la gomapard.

Rolver păru surprins şi îngrijorat. După o clipă de gândire îşi folosi propriul gomapard şi, în timp ce cânta, arătă spre corabia lui Thissell. După aceea, salutând îşi continuă drumul.

Bărbatul cu masca Tigrul Nisipurilor se ***căţără*** cu demnitate pe scara de frânghie şi trecu parapetul corăbiei lui Thissell.

Thissell se prezentă. Eticheta sireniană nu cuprindea cazul unui musafir nepoftit la bord şi, de aceea, formulă doar un acord interogativ la zachinko.

Tigrul Nisipurilor îşi apucă gomapardul şi cântă:

- Zorile deasupra golfului lui Fan sunt întot-deauna măreţe atunci când se înalţă Mireille, cerul este colorat în alb, galben şi verde iar ceţurile ard şi se zbat ca nişte flăcări. Cel care cântă este cuprins de bucurie atâta timp cât cadavrul plutind al unui străin de planetă nu-i întunecă seninătatea.

Zachinkoul lui Thissell răsună întrebător; Tigrul Nisipurilor se înclină ceremonios şi con-tinuă:

- Cântăreţul nu doreşte să-şi strice liniştea şi mulţumirea în acelaşi timp, detestă să fie urmărit de răzbunarea unui spectru nemulţumit, în concluzie, el porunceşte sclavilor să prindă un laţ de glezna cadavrului şi, în timp ce noi conversăm, să lege cadavrul de bordul acestei corăbii. Poate veţi dori să-l supuneţi ritualurilor din Lumea de-afară. Cel care cântă vă doreşte acum o dimineaţă frumoasă şi vă părăseşte.

Thissell se grăbi spre bordul corăbiei. Acolo, aproape gol şi fără mască, plutea corpul unui bărbat matur.

Thissell privi chipul mortului, care părea şters şi fără personalitate, poate datorită obişnuinţei de-a vedea numai măşti. Trupul era de statură şi greutate mijlocie, iar Thissell, îi estimă vârsta la patruzeci şi cinci-cincizeci de ani. Părul era castaniu şi trăsăturile alterate de apă. Nu se zărea nici un indiciu asupra modului în care murise bărbatul.

Ăsta trebuie să fie Haxo Angmark, se gândi Thissell. Cine altul ar putea să fie? Mathew Kershaul? De ce nu? se întrebă el nemulţumit. Rolver şi Welibus debarcaseră deja. Privi golful, căutând corabia lui Kershaul şi o descoperi gata de ancorare la chei. în vreme ce o privea, Ker-shaul sări pe mal purtând masca Buha Peşterii.

Părea absorbit în gânduri, deoarece trecu pe lângă corabia lui Thissell fără măcar să-şi ridice privirea.

Thissell se reîntoarse la cadavru. Deci, neîn-doios, era Angmark. De pe corăbiile lui Rolver, Welibus şi Kershaul coborâseră doar trei bărbaţi purtând măştile obişnuite ale acestora. Evident, cadavrul lui Angmark... Soluţia simplă refuza să stea locului în mintea'lui Thissell. Kershaul spu-sese că un alt străin de planetă ăţ fi fost identifi-cat cu uşurinţă. Cum să reziste Angmark altfel decât... Thissell îndepărtă bănuiala. In mod clar, cadavrul era al lui Angmark.

Şi totuşi...

Îşi chemă sclavii şi le dădu ordin să aducă un container pe chei, să pună trupul înăuntru şi să-l transporte după aceea într-un loc conven-abil. Sclavii nu dovediră pic de Entuziasm pentru sarcină şi Thissell fu nevoit să tune ameninţător, dar nu cu talent. La hymerkin pentru a da ordinelor importanţa cuvenită.

O luă de-a lungul cheiului! ocoli esplanada, trecu de biroul lui Crostofer Welibus şi se în-dreptă spre câmpul de asolizare.

Sosind acolo, află că Rolver nu apăruse în-că. Un sclav-supraveghetor, funcţie exprimată de steaua galbenă de pe ţesătura neagră a măştii, îl întrebă dacă îi putea fi de folos Thissell dorea să trimită un mesaj către Polypolis.

Nu era nici o dificultate, îi explică sclavul. Dacă Thissell îşi scria mesajul cu litere de tipar, acesta putea fi expediat imediat.

Thissell scrise:

DESCOPERIT CADAVRUL UNUI STRĂIN DE PLANETĂ, POSIBIL ANGMARK. VÂRSTA 48, STATURĂ MIJLOCIE, PĂR CASTANIU. LIP-SESC ALTE ELEMENTE DE IDENTIFICARE. AŞTEPT CONFIRMAREA ŞI/SAU INSTRUCŢIUNI.

îşi adresă mesajul lui Castel Cromartin, la Polypolis, şi-l înmână sclavului. După câteva zile, auzi ţăcănitul caracteristic al transmiţătoru- lui interspaţial.

Trecu o oră Rolver nu apăruse. Thissell se plimba înainte şi înapoi prin faţa biroului acestu-ia. Nu putea şti cât avea de aşteptat; durata transmisiilor interspaţiale varia impredictibil. Uneori, mesajul ajungea în câteva microsecun- de, alteori rătăcea ore întregi prin regiuni necu-noscute, şi existau câteva exemplare autentice ale unor mesaje primite înainte de-a fi fost transmise.

După încă o jumătate de oră, Rolver apăru purtând obişnuita lui Pasăre a Iezerului. Chiar atunci, Thissell auzise şi fâşâitul mesajului de răspuns.

Rolver păru surprins să-l vadă pe Thissell.

- Ce te aduce aici atât de devreme?

- Referitor la trupul pe care mi l-ai trimis azi dimineaţă, îi explică Thissell. Le-am comunicat superiorilor mei cazul.

Rolver ridică fruntea, ascultând zgomotul sosirii mesajului.

- Se pare că primeşti un răspuns. Să ţi-l aduc.

- De ce te deranjezi? întrebă Thissell. Ai un sclav care pare priceput.

- E slujba mea, răspunse Rolver. Sunt res-ponsabil cu emisia şi recepţia în condiţii cât mai bune a mesajelor spaţiale.

- Vin şi eu, făcu Thissell. Dintotdeauna am dorit să văd cum funcţionează aparatura.

- Mă tem că e contrar regulamentelor, rosti Rolver. Se îndreptă spre uşa care ducea la compartimentul interior. într-un minut sunt înapoi.

Thissell protestă, dar Rolver îl ignoră şi dis-păru înapoia uşii.

Reveni după cinci minute, cu un plic galben.

- Nu sunt veşti prea bune, anunţă el cu o compasiune neconvingător.

Îngrijorat, Thissell deschise plicul şi citi:

CORPUL NU ESTE AL LUI ANGMARK. ANGMARK ARE PĂRUL NEGRU. DE CE NU L-AI ÎNTÂMPINAT LA ASOLARIZARE? GREŞEALĂ GRAVĂ, PROFUNDĂ NESATISFACŢIE, ÎNTOARCERE ÎN POLYPOLIS CU PRIMA OCAZIE.

CASTEL CROMARTIN

Thissell puse mesajul în buzunar.

- Apropo, pot să te întreb ce culoare are părul tău?

Rolver execută un tril uimit la kiv.

- Sunt blond. De ce întrebi?

- Pur şi simplu din curiozitate.

- Acum înţeleg, continuă Rolver la kiv. Dragul meu, ce suspicios eşti! Uite-te!

Se întoarse şi ridică ţesătura măştii de la ceafă. Thissell văzu că Rolver era într-adevăr blond.

- Eşti liniştit acum? întrebă Rolver amuzat.

- Da, răspunse Thissell. Şi încă ceva, n-ai o altă mască să-mi împrumuţi? M-am săturat de Molia Lunii.

- Mă tem că nu, făcu Rolver. Poţi însă intra în orice prăvălie de măşti şi să-ţi alegi.

- Da, bineînţeles.

Thissell îl părăsi pe Rolver şi se întoarse către Fan. Trecând pe lângă biroul lui Welibus, ezită, apoi intră. Welibus purta în ziua aceea un amalgam ciudat de prisme din sticlă verde şi perle argintii, o mască pe care Thissell nu o mai văzuse până atunci.

Welibus îl întâmpină cu un acompaniament prudent la kiv.

- Bună dimineaţa,. Ser Molia Lunii.

- N-o să-ţi răpesc mult timp, spuse Thissell, dar vreau să-mi răspunzi la o întrebare destul de intimă. Ce culoare are părul tău?

Welibus ezită o fracţiune de secundă, apoi se întoarse cu spatele şi ridică faldurile măştii. Thissell văzu nişte cârlionţi negri şi bogaţi.

- Asta îţi răspunde la întrebare?

- Complet, încuviinţă Thissell.

Traversă esplanada şi o luă pe chei, spre corabia lui Kershaul. Acesta îl salută fără entuzi-asm şi-l invită la bord cu o mişcare plictisită din mână.

- Aş vrea să te întreb ceva, începu Thissell. Ce culoare are părul tău?

- Puţinul care a mai rămas, râse cu amă-răciune Kershaul, este negru. De ce întrebaţi?

- Din curiozitate.

- Hai, hai, făcu Kershaul cu o siguranţă neaşteptată. Nu-i numai atât.

Simţind nevoia unui sfat, Thissell recunoscu:

- Uite care-i situaţia. Azi dimineaţă, a fost găsit cadavrul unui individ străin de planetă. Avea părul castaniu. Nu sunt foarte sigur, dar există... ia să vedem, da, două şanse din trei ca părul lui Angmark să fie negru.

Kershaul trase de barbişonul Buhei din Peşteră.

- Cum ai ajuns la probabilitatea asta?

- Informaţia mi-a provenit prin Rolver. El are părul blond. Dacă Angmark Şi-a însuşit identitatea lui Rolver, ar fi schimbat informaţia care mi-a parvenit azi dimineaţă. Iar tu şi cu Welibus aţi recunoscut că aveţi părul negru.

- Hm, făcu Kershaul. Să văd dacă ţi-am înţeles raţionamentul. Presupui că Haxo Angmark a ucis fie pe Rolver, fie pe Welibus, fie pe mine, apoi şi-a însuşit identitatea celui ucis. Aşa-i?

Thissell îl privi surprins.

- Sigur al afirmat că Angmark nu se va putea stabili aici fără riscul de-a se desconspira. Nu-ţi aminteşti?

- Ah, bineînţeles! Să continuăm. Rolver ţi-a înmânat un mesaj în care se afirma că Angmark este brunet, iar el s-a declarat blond.

- Exact. Poţi verifica asta? Vreau să zic, pentru vechiul Rolver?

- Nu, rosti trist Kershaul. Nu i-am văzut nici Rolver nici pe Welibus fără măşti.

- Dacă Rolver nu este Angmark, continuă Thissell, şi dacă Angmark are într-adevăr părul negru, atunci tu şi cu Welibus deveniţi suspecţi.

- Foarte interesant, făcu Kershaul. Îl privi atent pe Thissell. Din punctul acesta de vedere şi tu poţi să fii Angmark. Ce culoare are părul tău?

- Castaniu, răspunse Thissell politicos. Ri-dică de pe ceafă blana cenuşie a Moliei Lunii.

- Dar mă poţi înşela în legătură cu conţinutul mesajului, reluă Kershaul.

- Nu, ridică Thissell plictisit. Poţi să-l întrebi şi pe Rolver.

- Nu e nevoie, clătină Kershaul din cap. Te cred. O altă chestiune: glasurile. Ne-ai auzit pe oţi, atât înainte cât şi după sosirea lui Angmark. Ţi s-a părut ceva suspect?

- Nu. Caut cu atâta disperare o dovadă, încât mi se pare că toţi trei v-aţi schimbat vocea. În plus, măştile distorsionează sunetele.

Kershaul se trase de bărbuţă.

- Nu văd o soluţie imediată a problemei. Chicori: De fapt, de ce ar exista? înainte de ve-nirea lui Angmark, erau Rolver, Welibus, Ker-shaul şi Thissell. Acum - în ceea ce priveşte scopurile practice - sunt tot Rolver, Welibus, Kershaul şi Thissell. Cine poate să spună dacă componentul cel nou al cvartetului nu este superior celui vechi?

- E o idee interesantă, aprobă Thissell, dar se întâmplă să am un interes personal în pro-blema identificării lui Angmark. Cariera mea se găseşte la răscruce.

- Mda, murmură Kershaul. în cazul acesta, situaţia se transformă într-o luptă între tine şi Angmark.

- N-o să mă ajuţi?

- Nu în mod activ. Am devenit convins de individualismul sirenian. Cred că o să afli că şi Rolver şi Welibus vor face la fel. Suspină: Noi trei locuim de prea multă vreme aici.

Thissell rămase cufundat în gânduri. Ker-shaul aşteptă o vreme răbdător, apoi rosti:

- Mai ai şi alte întrebări?
- Nli, răspunse Thissell. Aş dori să-ţi cer un serviciu.
- În măsura posibilităţilor, sunt gata să-l acord.
- Dă-mi, sau împrumută-mi, unul din sclavii tăi pentru o săptămână sau două.

Kershaul emise o exclamaţie amuzantă la ganga.

- Nu-mi place să-mi înstrăinez sclavii; i-am învăţat cu obiceiurile mele...
- Imediat ce o să-l prin pe Angmark o să-l ai înapoi.
- Bine, oftă Kershaul. Execută o arie de hy- merkin şi apăru un sclav. Anthony, cântă Ker-shaul, o să mergi cu Ser Thissell, ca să-l serveşti pentru câteva săptămâni.

Sclavul se înclină fără plăcere.

Thissell îl duse pe Anthony pe corabia sa şi îl chestionă timp îndelungat, notându-şl anumite răspunsuri. îi porunci apoi să nu dezvăluie nimic din cele vorbite şi-l încredinţă lui Toby şi Rex. Dădu instrucţiuni să îndepărteze corabia de la chei şi să nu lase pe nimeni la bord în absenţa lui.

Porni din nou spre câmpul de asolizare şi-l găsi pe Rolver în faţa unui prânz alcătuit din peşte cu mirodenii, coajă din arborele-de-salată şi un bol cu un fel de coacăze locale. Rolver zdrăngăni un ordin la hymerkin şi un sclav îi aduse lui Thissell un scaun.

- Cum merg cercetările?
- N-aş putea spune că progresez, răspunse Thissell. Pot spera să mă bizui pe ajutorul tău?

Rolver râse scurt.

- Îţi pot ura mult noroc.
- Mai concret, continuă Thissell, aş vrea să-mi împrumuţi un sclav. Temporar.

Rolver se opri din mestecat.

- De ce?
- Aş prefera să nu explic. Poţi fi însă sigur că este o cerere întemeiată.

Fără plăcere, Rolver chemă un sclav şi-l încredinţă lui Thissell.

Pe drumul de întoarcere, Thissell se opri la Welibus.

- Bună ziua, Ser Thissell, rosti Welibus, ridi- cându-şi capul din lucrări.

Thissel atacă direct:

- Ser Welibus, mi-ai putea împrumuta un sclav pentru câteva zile?

Welibus ezită, apoi înălţă din umeri:

- De ce nu? Execută o gamă la hymerkin şi un sclav apăru. E satisfăcător? Sau ai prefera o femelă tânără? Chicoti niţel cam vulgar pentru educaţia lui Thissell.

- E perfect. O să ţi-l înapoiez peste câteva zile.

- Nu-i nici o grabă. Welibus dădu din mână şi se întoarse la treabă.

Thissell se înapoie pe corabie, unde inte-rogă separat pe cei doi sclavi aduşi, şi îşi notă unele lucruri.

Amurgul poposi încet peste ocean. Toby şi Rex ridicară ancora şi se îndepărtară de chei, spre apele argintii din larg. Thissell stătea pe punte, ascultând sunetul îndepărtat al glasurilor, clinchetele şi armoniile instrumentelor muzicale. Pe corăbii jucau lumini galbene, verzi şi roşii. Ţărmul era întunecat; în curând aveau să apară Oamenii Nopţii, să scotocească după resturi şi să privească cu ciudă peste ape.

Peste nouă zile, „Buenaventura” avea să treacă prin Sirene conform orarului. Thissell pri-mise ordin să se reîntoarcă în Polypolis. îl putea găsi pe Angmark în numai nouă zile?

Nouă zile nu însemnau mare lucru, conchise Thissell, deşi s-ar fi putut să fie suficiente.

* * *

Trecură două zile, apoi trei, patru, cinci. în fiecare zi, Thissell cobora pe ţărm şi, cel puţin o dată pe zi, îi vizita pe Rolver, Welibus şi Kershaul.

Fiecare reacţiona în mod diferit la vederea lui Rolver era sardonic şi iritabil, Welibus, formal şi, cel puţin în aparenţă, binevoitor, iar Kershaul, blând şi delicat dar, ostentativ, impersonal şi detaşat.

Thissell rămânea la fel de calm înaintea re-plicilor dure ale lui Rolver, veseliei lui Welibus şi indiferenţei lui Kershaul, în fiecare zi,, revenind pe corabie, îşi completa însemnările.

Trecură şi a şasea, a şaptea şi a opta zi. Destul de nepoliticos, Rolver se interesă dacă Thissell dorea să-şi rezerve un loc pe „Buenaven- tura”.

- Da, încuviinţă Thissell, gândindu-se puţin. Aş dori o rezervare.

- Înapoi în lumea chipurilor se cutremură Rolver. Feţe! Peste tot, feţe palide, cu ochi de peşte. Guri cărnoase, nasuri strâmbe şi uârte, chipuri flasce şi neinteresante. Nu cred că aş mai putea rezista acolo, după ce am trăit aici. Eşti norocos că n-ai devenit un sirenian ade-vărat.

- Dar n-o să mă întorc, replică Thissell.

- Am crezut că vrei să-ţi rezerv un loc.

- Exact. Pentru Haxo Angmark. El se va întoarce la Polypolis.

- Auzi, auzi, făcu Rolver. Deci, l-ai desco-perit.

- Bineînţeles, răspunse Thissell. Tu nu?

Rolver înălţă din umeri.

- Este sau Welibus, sau Kershaul, asta-i tot ce ştiu. Atâta timp cât îşi poartă masca şi-şi zice Welibus, sau Kershaul, pentru mine nu-i nici o diferenţă.

- Pentru mine însă înseamnă foarte mult, spuse Thissell. La ce oră pleacă nava mâine?

- La unsprezece şi douăzeci şi două fix. Dacă Haxo Angmark pleacă spune-i să vină la timp.

- O să fie aici, încuviinţă Thissell.

Îşi făcu vizita obişnuită pe la Welibus şi Kershaul apoi, revenind pe corabie, trecu ultimele însemnări în carnet.

Dovezile erau acolo: clare şi convingătoare. Nu nişte dovezi absolute, dar suficiente ca să justifice o acţiune decisivă. îşi verifică arma. Mâine avea să fie ziua hotărâtoare. Nu-şi putea permite nici o greşeală.

Ziua începu cu zori strălucitoare şi un cer aidoma interiorului unei scoici; Mireille răsărea dintre ceţuri irizate. Toby şi Rex aduseră corabia la chei. Celelalte trei corăbii ale străinilor de planetă continuau să plutească somnoroase pe apele liniştite.

Thissell privea o anumită corabie, cea pe a cărui proprietar îl omorâse Haxo Angmark, aruncându-l apoi în ocean. Corabia înainta chiar atunci către ţărm, iar Haxo Angmark în persoană se găsea pe puntea din faţă, purtând o mască pe care Thissell n-

o mai văzuse până atunci: o combinaţie de pene stacojii, sticlă neagră şi păr verde, ţepos.

Thissell, îi admiră calmul. O schemă inte-ligentă, abil plănuită şi executată, dar stopată de o dificultate insurmontabilă.

Angmark coborî sub punte. Corabia ajunse la chei şi sclavii o ancorară, apoi coborâră po-deţul din frânghii. Cu arma pregătită în buzunar, Thissell străbătu cheiul şi urcă la bordul corăbiei. Deschise uşa salonului. Bărbatul de la masă îşi ridică surprins masca roşie, neagră şi verde.

- Angmark, rosti Thissell, fără discuţii, sau...

Ceva dur şi greu îl izbi în spate; căzu pe po-dea şi fu dezarmat.

- Leagă-i mâinile, zdrăngăni un hymerkin înapoia lui.

Bărbatul de la masă se ridică şi îşi scoase masca multicoloră, dezvăluind ţesătura neagră a sclavilor. Thissell întoarse capul. îndărătul lui se afla Haxo Angmark, purtând o mască pe care o recunoscu ca fiind îmblânzitorul de Dragoni, confecţionată din metal negru, cu un nas ca lama unui cuţit, orbite adânci şi trei creste coborând spre ceafă.

Expresia feţei nu şe putea citi, dar glasul lui Angmark era triumfător:

- Te-am păcălit foarte uşor.

- Într-adevăr, făcu Thissell.

Sclavul terminase de legat mâinile. Un zăn-gănit al hymerkinului lui Angmark îl îndepărtă din încăpere.

- Stai în scaunul acela, rosti Angmark.

- Ce aşteptăm? întrebă Thissell.

- Doi dintre tovarăşii noştri se află încă pe apă. în planul la care m-am gândit, nu avem ne-voie de ei.

- Şi care ar fi planul acela?

- O să afli la timpul potrivit. Mai avem de aşteptat aproape o oră.

Thissel îşi încercă legăturile. Erau extrm de solide.

- Cum m-ai descoperit? întrebă Angmark aşe- zându-se. Recunosc că sunt curios. Hai, hai, făcu el înaintea tăcerii lui Thissell. Nu-ţi dai seama că te-am înfrânt? De ce-ţi complici situaţia?

Thissell înălţă din umeri.

- M-am folosit de un principiu fundamental. Un om îşi poate masca chipul, dar nu şi perso-nalitatea.

- Aha, făcu Angmark. Interesant, continuă.

- Am împrumutat câte un sclav de la fiecare dintre voi şi l-am chestionat cu atenţie. Ce măşti purtase stăpânul lui în luna dinaintea sosirii tale? Am făcut un tabel şi le-am notat răspunsurile Rolver purtase cam optzeci la sută din timp Pasărea Iezerului, celelalte douăzeci de procente fiind împărţite între Sofistul Abstract şi Negrul Complex. Welibus aprecia eroii ciclului Kan-Dachan. Cel mai frecvent purta Chalekun, Prinţul Cutezător: şase zile din opt. în celelalte două zile, purta Vântul Sudului, sau Prietenul Vesel. Mai conservator, Kershaul prefera Buha de Peşteră, Călătorul prin Stele şi alte două sau trei măşti pe care le purta când şi când.

După cum spuneam, am obţinut aceste infor-maţii de la sursa cea mai exactă: sclavii. Următorul pas a fost să vă urmăresc pe voi trei. în fiecare zi am notat ce măşti purtaţi şi am com-parat cu tabelul. Rolver a avut de şase ori Pasărea Iezerului şi de două ori Negrul Complex. Kershaul a purtat, de cinci ori Buha de Peşteră, o dată Călătorul prin Stele, o dată Idealul Perfecţiunii şi o dată Quincunx. Welibus a purtat de două ori Muntele de Smarald, de trei ori Phoenixul Triplu, o dată Prinţul Cutezător şi de două ori Zeul Rechin.

Angmark încuviinţă gânditor.

- Am înţeles. Mi-am ales dintre măştile lui Welibus pe cele conform gustului meu şi în felul ăsta m-arh demascat. însă numai tu cunoşti adevărul. Se ridică şi se îndreptă spre hublou: Kershaul şi Rolver coboară acum pe ţărm şi în curând se vor duce la treburile lor; deşi mă îndoiesc că ar interveni în vreun fel: amândoi au devenit sirenieni adevăraţi.

Thissell aşteptă în tăcere. După zece minute, Angmark se întinse spre un raft şi apucă un cuţit.

- Scoală-te, îi porunci el lui Thissell.

Acesta se ridică încet pe picioare. Angmark

se apropie dintr-o parte şi-i trase Molia Lunii de pe cap. Thissell icni şi încercă zadarnic să o reţină. Prea târziu însă; chipul îi era dezvelit.

Angmark se întoarse, îşi scoase masca şi îşi puse Molia Lunii. Execută un apel la hymerkin. Doi sclavi intrară şi se opriră şocaţi la vederea lui Thissell.

Angmark execută un fel de darabană şi cântă:

- Duceţi acest om pe chei.

- Angmark! răcni Thissell. Sunt fără mască!

Sclavii îl apucară şi-l târâră pe punte, peste podeţ, până pe chei.

- Angmark! răcni Thissell. Sunt fără mască!

Sclavii îl apucară şi-l târâră pe punte, peste podeţ, până pe chei.

- Acum rosti Angmark fixându-i o funie în jurul gâtului, tu eşti Haxo Angmark, iar eu Edwer Thissell. Welibus este mort şi în curând aşa vei fi şi tu. Pot să mă descurc fără dificultate în rolul tău. O să cânt la instrumente ca un Om al Nopţii şi voi avea glasul unei ciori. O să port Molia Lunii până când va putrezi şi abia atunci o voi schimba. Raportul morţii lui Angmark va sosi la Polypolis şi totul va fi în regulă.

- Nu poţi face asta, şopti Thissell. Masca mea, faţa mea...

O femeie grasă, purtând o mască cu flori albastre şi roz, traversă cheiul. îl zări pe Thissell şi ţipă ascuţit, luând-o la goană.

- Dă-i drumul, făcu Angmark mulţumit.

Trase de funie, târându-l pe Thissell în josul cheiului. Un bărbat, cu o mască Căpitanul Piraţilor, care cobora de la bordul unei corăbii, încremeni de uimire.

Angmark cântă la zachinko:

- Iată-l pe notoriul criminal Haxo Angmark. Numele lui este rostit cu spaimă pe toate cele-lalte lumi; acum a fost prins şi va fi dus la o moarte ruşinoasă, Iată-l pe Haxo Angmark!

Ajunseră pe esplanadă. Un copil zbieră îngrozit. Thissell se împiedică; lacrimile îi curgeau din ochi şi nu zărea decât forme neclare şi culori. Glasul lui Angmark tuna:

- Priviţi cu toţii criminalul de pe altă lume. Haxo Angmark! Apropiaţi-vă ca să-i fiţi martori la execuţie!

- Nu sunt Angmark, răcni Thissell. Sunt Edwer Thissell; el este Angmark. Nu-l asculta însă nimeni, se auzeau doar strigăte de dezaprobare, şoc şi dezgust la vederea chipului. Dă-mi masca, strigă el spre Angmark, dă-mi o ţesătură de sclav...

Angmark cânta triumfător:

- În ruşine a trăit, în ruşinea fără mască va muri.

Un Spiriduş al Pdurii se opri înaintea lui

Angmark.

- Ne-am întâlnit din nou, Molie a Lunii.
- În lături, prietene Spiriduş, cântă Angmark. Trebuie să-l execut pe acest criminal. în ruşine a trăit, în ruşine va muri!

În jurul lui se strânsese mulţimea; măştile îl priveau pe Thissell cu un interes morbid.

Spiriduşul Pădurii smulse frânghia din mâna lui Angmark şi o aruncă pe jos. Mulţimea urlă şi se auziră voci:

- Fără duel, fără duel! Ucideţi monstrul!

Pe capul lui Thissell fu aruncată o cârpă. Bărbatul încremeni, aşteptând tăişul săbiei. Simţi însă cum i se retezau legăturile de la mâini. Grăbit aranjă ţesătura, ascunzându-şi chipul.

Patru oameni îl înşfăcaseră pe Angmark. Spiriduşul Pădurii stătea în faţa lui, cântând la skarany:

- Acum o săptămână ai vrut să-mi smulgi masca; acum ţi-ai atins ţelul pervers.
- Dar este un criminal, strigă Angmark. Este un ticălos notoriu!
- Ce-a făcut? cântă Spiriduşul Pădurii.
- A ucis, a prădat nave, a torturat, a şantajat, a jefuit, a luat sclavi...

Spiriduşul Pădurii îl opri:

- Morala voastră nu ne interesează. Putem însă dovedi faptele tale.

Un grăjdar păşi înainte şi cânta furios:

- Acum nouă zile, această insolentă Molie a Lunii a încercat să-mi achiziţioneze cel mai va-loros armăsar!

Se apropie un alt bărbat, purtând masca Ex-pertului Universal.

- Sunt un Maestru Artist de măşti; recunosc această Molie a Lunii, străină de planeta noas-tră. Recent, mi-a batjocorit talentul. Merită să moară!
- Moarte monstrului de pe altă lume! urlă mulţimea. ,

Un val de oameni se năpusti înainte şi la-mele săbiilor luciră prin aer, lovind.

Thissel privea, incapabil să facă vreo miş-care. Spiriduşul Pădurii se apropie şi cântă cu asprime la stimic:

- Pentru tine avem milă, dar şi dispreţ. Un adevărat bărbat nu rabdă niciodată asemenea înjosiri.

Thissell respiră adânc, căută la centură şi găsi zachinkoul.

- Prietene, mă calomniezi! cântă el. Nu ştii să apreciezi adevăratul curaj? Ai fi preferat să mori în luptă sau să umbli fără mască pe espla-nadă?

- Există un singur răspuns, cântă Spiriduşul Pădurii. Aş fi murit în luptă; nu puteam îndura o asemenea ruşine.

- Şi eu am avut de ales, răspunse Thissell. Aş fi putut lupta cu mâinile legate, şi aş fi murit, sau aş fi putut să îndur ruşinea, şi prin ea mi-aş fi învins potrivnicul. Recunoaşte că nu ai destul strakh pentru această faptă. M-am dovedit brav! întreb, cine din cei de aici are curajul să facă ceea ce am făcut eu?

- Curaj? exclamă Spiriduşul Pădurii. Nu mă tem de nimic, nici chiar de moartea din mâinile Oamenilor Nopţii.

- Atunci, răspunde.

Spiriduşul Pădurii se retrase şi cântă la dou- ble-kamanthil:

- Dacă acestea ţi-au fost motivele, cu ade-vărat ai fost brav.

Grăjdarul execută o suită rapidă pe corzile gomapardului şi cântă:

- Nici unul dintre noi n-ar fi îndrăznit ceea ce a făcut acest bărbat nemascat.

Mulţimea murmură aprobatoare.

Artistul de măşti se apropie de Thissell, cântând slugarnic la double-kamanthil:

- Te rog, Lord Erou, păşeşte pragul prăvăliei mele şi schimbă această ţesătură nevrednică cu o mască potrivită ţie.

- Înainte de-a alege, Lord Erou, cântă un alt artist de măşti, te rog să-mi priveşti superbele creaţii!

Un bărbat cu masca Pasărea Cerului Azuriu îl abordă curtenitor pe Thissell:

- De curând, am terminat o corabie somptuoasă; şaptesprezece ani de zile am muncit la realizarea ei. Bucură-te cu norocul de-a accepta şi folosi această operă de artă; la bord, aşteptând să te slujească, sunt sclavi iuţi şi fecioare dulci; în cală există vinuri alese, iar punţile sunt acoperite cu covoare de mătase.

- Îţi mulţumesc, făcu Thissell, izbind zachinkoul cu vigoare şi încredere. Accept cu plăcere. Dar mai întâi, o mască.

Artistul de măşti emise un tril interogativ la gomapard:

- Lordul Erou ar considera un Dragon învingător ca fiind sub demnitatea sa?

- Nu, făcu Thissell. O consider o mască potrivită şi satisfăcătoare. Mergem chiar acum s-o examinez.